

Goran Gluvić

»EMONOCENTRIZEM«? NE VEM, KAJ TO POMENI

Spoštovani Ciril Zlobec,

življenjsko obdobje posameznega človeka je prekratko, da bi se ubadal z vprašanji, ki ste jih v prijaznem pismu poslali na moj naslov.

Ce bi si sam postavljaj takšna vprašanja in se, bognedaj, ukvarjal z njimi, potem najbrž ne bi napisal niti besede; so vzponi, padci, krize in je zanos, toda za takšna stanja nikoli ne krivim nikakršnih centrov ali organizacij. Moja pisateljska izkušnja mi govori, da je provinca tako Pariz, Madrid, New York, Berlin ali Moskva, enako kot je Ljubljana ali Grosuplje, kjer sedaj živim, če jim osebno dovolim, da so province, ali pa da jim – če so že province – ne dovolim, da me speljejo v životarjenje z njihovo usodo ali z njihovo zlo nesrečo. S tem pa ne želim zanikati nikakršnega odnosa do podobnih pojavov; toda takšen odnos vzpostavljam le skozi literaturo.

Sicer pa, pisatelj je vedno sam. Še tako inspirativni sogovorniki ga čez čas pričnejo utrujati. Nič novega. Zato obstajajo potovanja in potepanja od oseb do oseb, od krajev do krajev.

Antologije pa so večinoma ideološki, nagrade politični in priznanja birokratski akt. V tej zgodbi me boste zaman iskali, ker ji nikoli nisem verjel. Nastopam namreč kot pisatelj, ki se je trdno odločil napisati tisto, kar mu narekuje lastna izkušnja. »Emonocentrizem«? Ne vem, kaj to pomeni. Ne ukvarjam se s politikom. Vsak, ki išče prostor pod književnim soncem, si mora sam poiskati pot. Nobena ni lahka. Ljubljana je pač glavno mesto naše države, mesto z največjim številom prebivalcev, z institucijami in vsakemu je pot do nje odprta. Le znati je treba obvladati sceno, nič drugega.

Toda, kot sem že zapisal, jaz sem v drugi zgodbi. In premišljevanje o tem me že utruja, zato bom raje končal.

Lep pozdrav,

Grosuplje, 27. januar 1996